

[Alfred Jensen.]

Jeg maa i hvert Fald tage det ærede Medlem Hr. Kristen Ambys Udtalelse i Gaar om Frit Danmarks Behandling af Valglovsforslaget som Udtryk for, at man ogsaa i hans Parti er klar over, at der paa dette Omraade maa ske en Ændring i Forfatningen og dermed ogsaa i Valgloven. Det kan naturligvis ikke ske nu i denne Omgang.

Den Henviisning til Betydningen af Forbindelsen mellem Vælgere og Rigsdagsrepræsentanter, der sættes op som Modvægt til Argumentationen for, at der maa ligelig Repræsentation for Stemmerne til i samtlige Dele af Landet, kan jeg ikke godkende. Jeg mener ikke, den er korrekt. Amtsvalgkredsordningen har jo for længst medført, at ikke alene Vælgerne i selve den Opstillingskreds, hvor en Repræsentant er valgt, men ogsaa andre Vælgere føler sig repræsenteret af denne Repræsentant og henvender sig til ham eller hende i de forskellige Anliggender, som maatte foreligge. Jeg har for øvrigt Eksempler paa, at det ikke alene er Vælgere fra Amtskredsen, men faktisk Vælgere fra hele Landet, som henvender sig til en Rigsdagsmand, naar han har været Ordfører i et eller andet Anliggende, som ligger bestemte Personer paa Hjerte. Det viser sig, at man mere føler sig repræsenteret af dem, som taler for ens Anskuelser, end repræsenteret af dem, som netop er valgt i det Omraade, hvor Vælgeren befinder sig.

Det er naturligvis rigtigt, at den intime Forbindelse, som mange Gange har været mellem en Kreds's Vælgere og dens Repræsentant, og som har givet sig Udtryk i Deltagelse i Guldbryllupper, Jubilæer, Konfirmation, Barnedaab og deslige, ikke kan opretholdes. Rent bortset fra, at man maa anerkende Betydningen af en personlig Forbindelse, maa man dog vist fastslaa, at ogsaa paa dette Omraade er Tiden løbet fra de Motiveringer, som har været Grundlaget for denne Bestemmelse i Valgloven. Vælgernes Antal i en Kreds er efterhaanden blevet af et saadant Omfang, at den mere personlige Forbindelse ikke længere kan opretholdes, men alt det kan vi naturligvis ikke tage Hensyn til her, vi maa holde os til, at der er temmelig vide Rammer at arbejde indenfor. Vi finder, at den Ændring, der sker ved, at Tallet af Folketingsmedlemmer for det egentlige Danmark udvides fra 148 til 149, og at der fastsættes en Fordelelsesregel, som betyder, at Hovedstaden faar 28 Mandater mod før 24, Øerne 50 mod 51 og Jylland 71 mod 73, er et Skridt i den rigtige Retning, men selv om det er saa-

ledes, betyder det dog, at der skal over 23 000 Stemmer til et Mandat i Hovedstaden, 15 000 paa Øerne og godt 14 000 i Jylland, det vil sige, at der stadig er en temmelig stor Forskel. Jeg føler mig ikke overbevist om, at denne Underrepræsentation af Hovedstaden er helt rigtig. Jeg vil mene, at man maa forsøge at naa frem til en mere ligelig Repræsentation for Landsdelene uden derved at krænke de Bestemmelser, der bestaar i Forfatningen. Jeg indrømmer, at som Forslaget er udarbejdet, kan det bruges, for det giver jo ved den Forøgelse af Tillægsmandaterne, som er opnaaet ved Udvidelse med eet Mandat og ved Indskrænkning af Kredsmandaterne med 12 fra 117 til 105, en Mulighed for ligelig Repræsentation af Anskuelserne, og det er det, der er det afgørende.

Medens vi saaledes stort set kan godkende det, der her foreslaas, er vor Stilling straks anderledes, naar vi kommer til Ændringen i § 23, hvor det foreskrives, at der fremtidig skal 4 Folketingsmedlemmers eller 60 000 Vælgere Underskrifter til for at skaffe Anerkendelse af et nyt Parti. Jeg føler mig ikke overbevist om, at saadanne Forholdsregler er nødvendige, heller ikke naar man tager den givne Motivering i Betragtning. Der tales om, at de mange smaa Partier betyder en Svækkelse af Demokratiet. Jeg synes, at vi her i Danmark har Eksempler paa, at selv en hel Del smaa Partier ikke har svækket Demokratiet. Vi har haft baade 3 og 4 smaa Partier, saa galt 5 Partier paa et givet Tidspunkt, nemlig ved en vis Form for Atomsprængning i et Parti, men det betød ikke, at man her talte om Opløsning af Demokratiet, og det forstaar jeg saa udmærket vel, for Sandheden er den, at de mange smaa Partier er ikke Aarsag til en Svækkelse af Demokratiet, de er kun en Virkning af en svag Politik fra Demokratiets Side.

Hvis Demokratiet opfylder de Forventninger, Befolkningen stiller, bliver der ikke Plads for de mange smaa Partier, og saa skabes der ikke Mulighed for Opstaaen af store Partier som det nazistiske Parti i Tyskland og det fascistiske i Italien, der var en virkelig Trusel og Fare for Demokratiet. Det, det drejer sig om, er ikke at faa fastsat en Begrænsning af Partiernes Antal, men at fastslaa, at der maa føres en Politik, som aktivt gaar ind for at sikre Demokratiet. Hverken Tid eller Sted er til at komme ind paa en Drøftelse af dette Spørgsmaal, men det maa fastslaaes, at Foranstaltninger som de her foreslaede er ikke i Stand til at sikre Demokratiet; der maa andre Midler